

Před rozedněním

Hošťálková 3. 12. 2017

Písně: 168, 627, 274, 276, 419

Čtení z Písma: Izaiáš 40, 1 - 8

Text kázání: ep. Římanům 13, 11 - 14

Milí bratři a sestry,

přichází Mesiáš, Pán slávy. - To je každoroční zvěst Adventu, která se neustále znovu opakuje, která nám ale zároveň nemá nikdy zevšednět. Je to tedy zvěst i tohoto letošního adventního období, do kterého vstupujeme. Mezitím, co my děláme, svou každodenní běžnou práci, plánujeme a rozvrhujeme, běží čas jiný, čas, který neplánujeme a nepořádáme my - **čas Boží**. Apoštol píše: „**Nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili. Noc pokročila, den se přiblížil... Už nastala hodina, abyste procitli ze spánku.**“

Náš svět je prostě dílem Božím, jako takovým zůstane, a náš Bůh a Pán s ním má ještě své další úmysly, které jsou před námi doposud zahaleny. Blíží se však den, kdy se k údivu víry a úleku nevíry On sám ujme vlády nad světem a nastolí svou pravdu a svou spravedlnost. A proto: *Touto zvěstí „potěšujte, potěšujte můj lid“*. Je to zvěst, která měla velkou hodnotu kdysi, v době, kdy ji vyslovoval starozákonní prorok Izaiáš, ale má ji též dnes, v našem každoročním adventním poselství. Ať je právě ona obsažena v našem přemýšlení i naší komunikaci. Tento výhled víry dává naději člověku i celému širému světu - neřítíme se do katastrofy, je před námi skvělá, Boží budoucnost. A tato vyhlídka nadějně budoucnosti je zde pro každého z nás; máme jí být obdarovávaní osobním výhledem v úzkostech a stesku i nad tím, že se také náš pozemský život blíží ke svému závěru a jednou skončí. Apoštol tu říká: „*Nebojme se a netrapme; to, co se nám přiblížilo není noc, ale den. Ne konec, ale spása je nám blíže.*“ To je nepřekonatelná zpráva, radostná zvěst, skutečné evangelium.

Ale tento nadějný výhled nás též vede k otázkám: Čím to jen je, že navzdory své jisté konečnosti a přibližující se smrti, mnozí lidé odmítají přijmout tento jedinečný dar evangelia? A navíc: Jak je možné, že právě v této záležitosti - otevřené, nadějně perspektivy - je také naše víra tak slabá. Není to nakonec tak, že Bůh je nám nadějí (tzn. kdy jsme s ním schopni počítat a na něj spoléhat) ještě tak v dětském věku, nebo pro nás znamená jednou z dost malých potěšení pro tento život, a jeho závěr pak neumíme očekávat jinak, než v sevření rezignovanou apatií, bezmocnými úzkostmi nebo strachem z nicoty?

Apoštol Pavel neustále znovu objasňuje vyhlíženou Boží budoucnost na příkladech, kterým rozumíme: Člověk se svým myšlením, které nezná Boží úmysly se světem, je ponořen do „**tmy, noci a spánku**“. Dále ale apoštol říká: „**Na Boží časomíře však nastala hodina, abyste procitli ze spánku. Noc pokročila, den se přiblížil. Odložme proto skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla.**“ Je zvláštní přirovnat náš přítomný - někdy skutečně pestrý a krásný - život ke tmě, noci, spánku; a naopak přicházející Boží budoucnost, o které nic nevíme, ke světlu které máme vyhlížet.

Nevidíme to dnes spíše naopak? Co je nám jasnější a nepochybnější než hmatatelná skutečnost tohoto života? Máme přece pohromadě svých pět smyslů, kterými se v tomto světě orientujeme; máme zdravý rozum, takže se v něm dobře vyznáváme. Naše rozvinutá věda proniká krok za krokem neustále hlouběji k podstatě všeho kolem nás, a proto se cítíme v tomto světě jistě a bezpečně. Ano možná to již dnes tolik neplatí jako dříve, možná je tato naše jistota a bezpečí každou chvíli nějak atakována, ale pořád jsme - žijeme, dýcháme; třeba je to jen „vrabec v hrsti“, ale stále jej držíme. To spíše víra v Boha bude tím příslovečným „holubem na střeše“. Vždyť je plná záhad, nezaručenosti, domněnek a omylů: ano tam je mnoho tajemství, všude samé příšeří a stíny! Ale život ne! Ten přece žijeme, dobře jej známe!

Ale podívejme se na celou věc také z druhé strany: Kolik je v tomto krásném a jasném světě bolesti a utrpení. Jak je možné, že soudní lidé, se zdravým rozumem, bystrými smysly a rozvinutou vědou nejsou s to vypořádat se za tolik staletí a tisíciletí s nejbližšími a nejcitlivějšími překážkami, které se staví do cesty šťastnému životu? Proč náš život - jako jeho nerozlučné sestry - neustále doprovází bolest a smutek? Jak je opravdu nesnadné v tomto samozřejmém, vědou více a více objasňovaném, světě rozeznat dobro od zla. Jak jsou lidské představy plné omylů, hledání, tápání. Jak si člověk musí lámat hlavu nad tím, co je vůbec správné! Jak je možné, že zlo a utrpení nepůsobí jen lidé, kteří chtějí ubližovat vědomě, ale také ti, kteří mají úmysly jen ty nejlepší - a přece, ve jménu spravedlnosti a lidského štěstí se dopouští nejružnějších křivd!? A jak těžko uskutečnitelné, nebo neuskutečnitelné je ve světě i to dobré, které je už poznáno! Kolik zde musíme přiznat také vlastních selhání a slabostí!

Nemá tedy přece jen pravdu apoštol, když vidí tento svět jako čas noci a tmy, kde se pohybujeme jen ztěžka, špatně rozlišujeme, narážíme jeden do druhého; nemá pravdu, když nás učí, abychom toužebně vyhlíželi rozednění? A není také příznakem tmy, ve které žijeme, že nepoznáváme Boží tvář ve tváři svých bližních a nejbližších, a proto také ve všem již vzdálenějším bezmocně tápeme?

Ale do tohoto přemýšlení přináší apoštol slavné poselství: Blíží se rozbřesk! Nastane chvíle, kdy vzejde slunce, které zaplaší veškerou tmu úzkostí i mlhu nejasností. Nejsme odsouzeni zajít v temnotě, ve které žijeme. Zahlédneme světlo dne! To je adventní zaslíbení darované Kristovu lidu, který se probouzí a jde vstříc blížícímu se svítání. Jakým způsobem k rozbřesku, o kterém apoštol mluví, dojde? Staneme se snad svědky nějakého přírodního nebo kosmického divu, na který budeme jen odevzdaně zírat? Ve slově apoštola smíme zaslechnout tři důrazy:

1. **„Odložme skutky tmy a oblecme se ve zbroj světla.“** - Nepřeslechněme: Proti skutkům tmy zde apoštol nestaví skutky světla, ale něco důležitějšího: propracovanější a nákladnější **„zbroj světla“**. O dobré se musí opravdu zápasit a není to zápas jednoduchý; naopak, zlé jde jakoby samo, tam skutečně stačí jen plout s proudem. Chceš-li však být dobrý a o dobré usilovat, strhne se kolem tebe těžký a nelitostný boj - a předně budeš muset bojovat se sebou samým.

2. **„Žijme řádně jako za denního světla: ne v hýření a opilství, v nemravnosti a bezuzdnostech, ne ve sváru a závisti.“** - Zajímavé je, že k činům, které Pavel sepíše a které vypovídají o rozkladu osobnosti, apoštol přiřadí **„svár a závist“**. Také to jsou skutky tmy. Ty první dlouhý komentář nepotřebují. Ovšem „svár a závist“ mohou mezi námi růst pozvolna a my se ani nemusíme pozastavit nad jejich jedovatostí. Jak ctnostně se obě dovedou tvářit? Jakou masku zbožnosti si dovedou

nasadit! Avšak to je vlastně to nejhorší zlo, které rozkládá lásku a vzájemnou úctu, je pravým opakem působení Ducha svatého.

3. „**Oblect se v Pána Ježíše Krista.**“ - Jestliže apoštol vyjme-noval, jako na ukázkou, pár nepravostí a tak prstem ukázal na to, čeho se máme skutečně varovat, pak zde jako protiklad nejmenuje žádné ctnosti. To, co řekne, je velmi prosté: „*Žijte v Ježíši Kristu! Budte oblečeni do způsobů Jeho jednání.*“ To je daleko více než říkat „*toto ano a tamto ne*“. Zde je nám dáváno mnohem více než jen nějaký předem pořízený seznam doporučených ctností.

Pavlovo slovo o „*oblečení se v Krista*“, je velmi výmluvné. Upomíná nás také na náš křest, kdy jsme byli oblékáni do čistého Kristova roucha. Žijme a jednejme tak, abychom jej nepošpinili; žijme svůj život, jako jednu velikou slavnost! Zlého už totiž bylo dost. Bude lépe. Vždyť Pán je blízko! A bez něho stejně nejsme nic.

Možná si pomyslíme, co tím apoštol míní, když říká: „**oblect se v Pána Ježíše Krista**“. Je snad Pán Ježíš jen nějakým šatem? Něčím vnějším, co přikrývá všechno to, co je pod tím? Pak ale, když si jej - Krista - oblékneme, zůstáváme pod tímto šatem v podstatě stále stejní!? Zde se ale vyjadřuje poznání, které později reformátoři nazvou „**příčtená spravedlnost**“. Nebo snad chceme čekat, až se sami polepšíme, od základu změním, takže se budeme moci vyrovnat Ježíši? Na toho, kdo se vydá touto cestou spravedlnosti vlastní, nedarované, čeká jen zoufalství nebo pokrytectví.

V Ježíši Kristu nás však Bůh nezaslouženě obdarovává spravedlností svou. Nás, vláčené nejrůznějšími hříchy, obléká v Pána Ježíše Krista a v něm nám dává naději života přicházejícího, nového dne. Toto si chceme připomínat, a na to spoléhat také o letošním Adventu.

Amen.